

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6843/2021
20.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Бранке Дражић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца ПД „Хазјајин“ д.о.о. Сечањ, чији је пуномоћник Горан Мандић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Вучинић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1528/21 од 01.07.2021. године, у седници одржаној дана 20.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1528/21 од 01.07.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1528/21 од 01.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 1468/2019 (2017) од 01.02.2021. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев, па је другим ставом обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 1.487.395,58 динара, са законском затезном каматом и то на износ од 594.579,08 динара, почев од 15.07.2015. године, на износ од 606.716,73 динара почев од 05.09.2015. године, на износ од 227.348,77 динара почев од 17.09.2015. године и на износ од 58.751,00 динара почев од 15.07.2015. године до исплате. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 302.006,00 динара на име трошкова парничног поступка, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Апелационог суда у Новом Саду Гж 1528/21 од 01.07.2021. године, првим ставом изреке, жалба туженог је делимично усвојена, делимично одбијена и првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима парничног поступка преиначена тако што је обавеза туженог да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка снижена са износа од 302.006,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате на износ од 254.962,00 динара са истом каматом, а потврђена у преосталом побијаном усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и трошковима поступка. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, а на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се указивањем на правну природу и пуноважност закључених уговора и самим тим непостојање дуга према тужиоцу, заправо оспорава утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга поднета је 15.03.2017. године, а вредност предмета спора означена у уводу првостепене одлуке је 1.487.395,58 динара.

Пошто вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**